

земе таа твърдина, та заминалъ за-въ Пловдивъ, а оттамъ си отишълъ въ Цариградъ.

Слѣдъ това голѣмо опълчение, византийци ти като имали въ рѣцѣ ти си толкова български мѣста, лесно вече се втурнали въ Българина всеака година, и разваляли всичко, што имъ се испрѣчвало прѣдъ очи ти. Казоватъ, царь Самуилъ не смѣялъ вече да излиза ерешта Василина на отворено, и изгубилъ на-прѣдне то срѣдце.

Таа тежка война се протакала јединадесетъ години (1003—1013). Прѣзъ всичко то врѣме на таа война съ Българе ти, Василий напустналъ всечки ти други работи на царство то, и всечки ти други негови врагове, а само гледалъ да довърши българе ти, за което му дали и прѣкоръ „българоубицеъ“.

Царь Самуилъ, уморенъ отъ борбата, гледалъ само съ естествени прѣгради да въспира византийската войска. Той заградилъ въ Доспатски ти планини устието при р. Струма, прѣзъ дѣто се втурялъ въ земна та му царь Василий. Той прѣсѣкълъ устието съ широкъ валъ и ровъ и турилъ стража, а самъ стоялъ задъ валъ тѣ съ войска та си. Прѣзъ пролѣтъ та, на 1014 год., Василий отишълъ съ тежка войска по пѣтъ тѣ, дѣто го чакалъ царь Самуилъ. Той се помѣчилъ да приземе прѣградата, нѣ посрештналъ голѣмъ опоръ: българе ти сполучно отблъсковали византийци ти. Царь Василий билъ зель вече да се страхова, че нѣма да сполучи, и мислилъ да се оттегли; нѣ Пловдивский войвода Ксифий сполучилъ да се въскачи на планина та надъ устието, и, на 29-й Иулина 1014 год., отједнажъ се спустналъ съ страшенъ вигъ възъ българската войска. Въ съшто то врѣме и Василий налѣтѣлъ на българе ти, та ги побъркалъ и ги забиколилъ. А царь Самуилъ једва се исплѣеналъ. Него избавилъ синъ му, който јунашкѣ му отворилъ пѣтъ, като поразявалъ ониа, които налитали на него; качилъ го на конь и го закаралъ въ Прилѣпъ. Казоватъ, въ тоа бой се избилъ много свѣтъ, и 15,000 души българе паднали робие. Бесчовѣчний Василий заповѣдалъ та извадили очи ти на всечки ти робие, и оставилъ само на сто души по јединъ кривъ да ги води. И така ги пратилъ на царь Самуила.

Царь Самуилъ билъ въ столицина та си, Прѣспа, кога завели при него нѣколко тисешти български ратници съ извадени очи. Това нѣшто той не можилъ да понесе, та падналъ на земна та